

[Rager.]

Medlem Hr. Christiani i sin Tid havde Lejlighed til i Folketingsudvalget at sætte sig ind i denne Sag og se de Dokumenter, der blev forelagt dette Udvalg; men hvis det ærede Medlem har haft Lejlighed til det, forstaar jeg ikke Udtalelserne i Dag.

Det ærede Medlem erklærer, at Statistisk Departement kan godt overkomme Arbejdet med Fremskaffelsen af disse Oplysninger. Det staar i skærende Modstrid med, hvad Forligsmanden som tidligere Chef for Statistisk Departement udtaler, og jeg maa gaa ud fra, at Forligsmanden ikke har fremsat sine Udtalelser — som jeg før citerede og derfor ikke skal gentage — uden at have undersøgt Forholdene. Jeg vil gerne spørge, om det ærede Medlem Hr. Christiani har forhørt i Statistisk Departement, om Departementet er klar over Omfanget af Opgaven, eller om det kun er en almindelig Udtalelse, for saa har den ikke megen Realitetsværdi i Forhandlingen her.

Jeg vender mig derefter til det ærede Medlem Hr. Bouet, der følte sig overfaldet af mig, og jeg skal nu forsøge at behandle dette meget ærede Medlem med den allerstørste Omhyggelighed og med største Hensyntagen til hans aabenbart sensible Karakter. Det ærede Medlem mente, at Spørgsmaalene om tvungen Voldgift og vor Stilling dertil maatte foranledige, at jeg skulde være en Tilhænger af hans Ændringsforslag. Jeg henstiller til det ærede Medlem, som jeg ved baade kan læse og læse med Forstaaelse, og som jeg maa forudsætte og føler mig overbevist om er en omhyggelig Læser af Rigsdagstidende og en omhyggelig Tilhører ved de Forhandlinger, som han deltager i her i Salen, at repetere min Tale i Rigsdagstidende Spalte 1112 og videre. Dér har jeg udtalt mig om dette Spørgsmaal. Jeg ved, at det ikke er nødvendigt at gentage en Ting over for det ærede Medlem, men er den et Øjeblik gaaet i Glemme, ved jeg, at det ærede Medlems Intelligens er saa glimrende, at det ikke vil vare længe, inden han igen erindrer Sagen, blot han har læst de første Sætninger.

Jeg skal derfor ikke gaa længere ind paa dette Spørgsmaal, men jeg vil dog gerne takke det ærede Medlem, fordi han

giver mig Lejlighed til at gøre ogsaa nogle andre Bemærkninger, nemlig om den politiske Side af den foreliggende Sag. Det ærede Medlem anvendte den i alle bedre Kredse og af Førsterangs-Intelligenser altid anvendte Metode, at sige: Ja, de Radikale og Socialdemokraterne arbejder jo sammen — det vil sige de Radikale gør det jo af Hensyn til tre Ministertaburetter. Jeg værdsætter og skatter højt den Maade, hvorpaa det ærede Medlem saaledes tillægger sine Modstandere formentlig efter hans Mening de allerædlest Motiver, men jeg vil gerne have Lov til at sige til det ærede Medlem, at hans Glemsomhed her igen har spillet ham et lille Puds, det er sikkert ikke det, at han ikke nøje har læst igennem, hvad jeg har skrevet i Mindretalsbetænkningen. For selv om mine ringe Udtryk og Udtalelser naturligvis intet betyder for dette ærede højt intelligente Medlem, saa vilde han naturligvis ikke angribe mig her, med den rene og fine Karakter, han har, den Hensyntagen til sine Medmennesker, han altid lægger for Dagen, uden at have sat sig nøje ind i, hvad der staar.

Jeg har dér udtrykkeligt skrevet, idet jeg anbefaler at forkaste disse Ændringsforslag, at „da de foreliggende politiske Forhold kun tillader Gennemførelsen, hvis Forslaget holdes i uændret Form, anbefaler Mindretallet at stemme imod de af Mindretallet under Nr. 1 stillede Ændringsforslag.“ Jeg har dér ikke brugt den saglige Motivering, den har jeg fremsat i Dag, det har jeg forbeholdt mig at gøre ved Diskussionen her i Salen, men jeg har dér aabent og ærligt sagt, at under de foreliggende politiske Forhold vilde jeg, med hvilke Englevinger det ærede Medlem end var udstyret, og hvor smukke hans Ændringsforslag end var, ikke kunne stemme for dem, og jeg har motiveret det med, at dette Lovforslags Gennemførelse bringer en væsentlig Forbedring i Sammenligning med de nuværende Tilstande.

Denne Forbedring ønsker jeg at indkassere, og jeg ønsker at sige, at det er en principielt meget betydelig Forbedring. Men jeg haaber, at dette kun er det første Skridt hen ad den Vej, som vi stadig har været Talsmænd for. Det lægger jeg ikke Skjul paa, det har jeg sagt ved første Behandling. Jeg indkasserer det som det, vi kan naa i